

на майка си, е тая: „мамо, дай ни хлѣбець. Мамо, искаме да ѳдеме. . . гладни сме.“ „Азъ и снощи не вечеряхъ, гладенъ лѣгнахъ, а сега коремътъ ма боли,“ рѣче нѣкой изъ тѣхъ.

— Почѣкайте, мои славейчета, мои соколчета, почѣкайте; скоро ще да са изпече хлѣбътъ, и азъ ща да дамъ сѣкому изъ васъ по едно голѣмо парче, каже Дона, и пакъ заплаче.

А дѣцата пакъ захванатъ своето: „А що, мамо, скоро ли ще да са опече хлѣбецътъ? Мамо, ние сме гладни.“

— Скоро, мои дѣчица, скоро: сега ще да си дойде баща ви и ние ще да поѳдеме синца заедно. Баща ви отиде да поиска брашнице отъ воденчарътъ, и ние ще да испечеме такавъ хлѣбъ, какавтъ до днесъ никой не е ѳлъ.

— Дай ни сега, мамо, баремъ коравъ хлѣбець, баремъ коричка. . . . Тато джлго време нѣма да дойде. . . И вчера си дойде